

bejdsmarkeds Omraade, og een Gang rejst og afvist haaber jeg, at det heller ikke i Fremtiden skal blive ad de Veje, vi tilvejebringer Vilkaarene for Arbejdets Udførelse i vort Land.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Det, vi Forslagsstillere vil, er frem mod Arbejdshfreden i vort Samfund og det saa hurtigt som muligt. I den Hensigt og kun i den Hensigt har vi forelagt vort Forslag. Det er ogsaa min Overbevisning, at Gennemførelsen af dette Lovforslag vilde bringe Arbejdshfreden, thi jeg føler mig ganske tryk overfor det Forhold, som vilde indtræde, naar Voldgiftsdommen var afsagt: baade Arbejdsgivere og Arbejdere vilde ganske sikkert bøje sig for den, det tvivler jeg ikke om, og at der skulde blive fastsat Lønninger, som var af en saadan Beskaffenhed, at de i højere Grad end de Lønninger, som kan fremkomme gennem Forligsinstitutionens Medvirkning, skulde virke til at umuliggøre Arbejdet her i Landet, det er der ikke den mindste Grund til at befrygte. Det er jo nemlig saa heldigt, at Forligsinstitutionen har stillet to meget nær ved hinanden liggende Forslag, og en Voldgiftsdom vilde naturligt falde et Sted nær ved en af disse Grænsepæle, formodentlig imellem dem. Hvad der efter Forligsinstitutionens Mening er en rimelig Løn for Arbejde her i Landet, vilde derfor efter al Sandsynlighed, man kan i og for sig sige med Vished, blive gennemført ved en Voldgiftsdom. Den Frygt, den højtærede Indenrigsminister nærer for, at man ved en Voldgiftsdom skulde komme ud i Lønninger, som det var umuligt for Arbejdsgiverne at udrede, har altsaa ikke noget paa sig.

Jeg tror heller ikke paa nogen Maade, at Forligsinstitutionen vilde blive svækket ved, at der oprettedes en Voldgiftsret. Det er saa langt fra mit Ønske at svække Forligsinstitutionen, som jeg netop mener, den bør styrkes. Det havde ogsaa det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, sin Opmærksomhed henvendt paa, da vi her drøftede det Forslag, som blev ophøjet til Lov, og paa hvilket den nuværende Forligsinstitution hviler. Den Gang arbejdede vi nemlig ikke for en tvungen Voldgiftsret, men for, at Forligsinstitutionen selv skulde udrustes saaledes, at der, medens Forligsinstitutionen arbejdede og overvejede, kunde fortsættes med Arbejdet i de forskellige Fag paa de gamle Vilkaar. Dette vilde selvfølgelig give Forligsinstitutionen langt mere Autoritet, og det vilde give Samfundet Arbejdshfred, saa længe Overvejelserne stod paa. Det er

meget beklageligt, at denne forstandige og gode Ændring blev afvist, da vi drøftede Lovforslaget om Forligsinstitutionen. Hvi vi havde faaet den indført, havde alle Hjul som overhovedet kan sættes i Gang, været i Gang i dette Øjeblik, medens Forligsinstitutionen arbejdede for at tilvejebringe en Overenskomst. Det var det, jeg ved Forelæggelsen af dette Lovforslag henpegede paa, men det lader sig jo ikke gøre i dette Øjeblik at indføre en saadan Ændring — en Forligsinstitution kan jo heller ikke saadan den ene Dag være Forligsinstitution og den næste Dag, midt under Kampen, faa andre Funktioner. Saaledes som Forholdene nu ligger, er der ingen andre Veje frem end enten en hurtig forligsmæssig Ordning eller Gennemførelsen af en Voldgiftsret.

Der var i den højtærede Indenrigsministers Udtalelse Antydninger af, at der kunde komme en forligsmæssig Ordning i de nærmeste Dage. Jeg vil haabe, at disse Antydninger maa blive til Virkelighed, saa vi kan faa dette Forlig, og det foreliggende Lovforslag vil da sikkert vise sig ikke at have været nogen Hindring derfor, men tværtimod ved sin Fremkomst at have fremskyndet Forliget. Det er nemlig godt nok at sige: Lad Parterne selv afgøre deres Tvistigheder, men saadan som Tvistens Beskaffenhed er, og efter at der er fremsat Trusel om en stor Udvidelse af Lockouten den 1. April, er det Samfundets Sag at sige: Nej, vi vil ikke have denne Lockoutudvidelse den 1. April, thi det bliver alt for stor en Ulykke for vort Samfund. Og naar den højtærede Indenrigsminister siger til Arbejdernes Førere: I skal føle jert Ansvar, og I skal staa ved jert Ansvar og sætte jer Stilling ind paa at faa en Ende paa denne Strid, saa maa jeg lægge til: De, der staar i Spidsen for vort Samfunds Styrelse, maa ogsaa føle deres Ansvar, de maa ogsaa tage deres Ansvar og maa gaa ind for paa en eller anden Maade at faa standset denne Strid saa at sige om Kejserens Skæg, inden vi faar Lockoutudvidelsen den 1. April og derved faar vort Samfund styrtet ud i Ulykker af uhyre Omfang. Det er disse Ulykker, vi vil afværge; derfor har vi forelagt vort Forslag her, og hvis det principielt afvises af Regeringen, saa siger vi til Regeringen, at da maa den sørge for at afværge denne Udvidelse af Lockouten og sørge for, at vi snart faar den standende Arbejdsstrid ud af Verden. Det vil være de stridende Parters Ansvar, hvis de forvolder vort Samfund stor Skade, fordi de kæmper en voldsom Kamp om saa at sige ingen Verdens Ting eller i alt Fald om meget lidt i Forhold